

Relikt doby otrokářské

Navštívíme-li kostel a vyslechneme si kázání, přečteme-li si křesťanskou literaturu či se jen zaposloucháme do textů křesťanských písní, zavane na nás něco neobvyklého. Všude jinde se řeší osobní radosti a starosti, mezilidské vztahy, uspořádání společnosti a tak podobně. Křesťané však mluví o svém Bohu, kterého se tak trochu bojí, a o svém neviditelném pánu Ježíši Kristu, kterého milují. Ať už tak nebo tak, uznávají zkrátka nad sebou autoritu. Není to ale autorita tak, jak ji známe dnes: zesměšňovaný politik nebo policista, který si na nás stejně nepřijde. Křesťanova autorita je totální a on se jí dobrovolně poddává na život a na smrt. Nechá si mluvit do všech detailů svého soukromí. Křesťan se totiž považuje za majetek svého pána, ano za jeho otroka.

Situace snad běžná v Říši římské, avšak naprosto nenormální v podmínkách současné, humanismem odkojené společnosti. Není divu, že křesťané si svoje náboženské otrokářství raději ponechávají pro sebe a pěstují ho jen ve svých ghetech, kterým se obyčejní smrtelníci vyhýbají obloukem.

Musí však mít pravdu většina? Nemusí. A jestli jsme otroky neviditelného Boha úplně všichni, tak jak si to křesťané myslí, pak se ještě můžeme dočkat pěkného překvapení.

kategorie: Filozofické; 2008-03-31 (T.T.)